

[Erhard Jakobsen]

hvert land. Det må være dem, bistanden skal ydes til. Her mener jeg nok – det er noget, centrum-demokraterne har gjort opmærksom på før – at det er et alvorligt memento til mere end 30 års indsats på dette felt, at antallet af underernærede personer stiger; der bliver flere og flere lande, hvor underernæring er det store problem. Det må vel kunne råbe os op efterhånden, så vi erkender, at alle prestigehensyn og alle politiske kampskrig osv. må vige for dette ene: at give mad til mennesker, der trænger til mad.

Jeg har selv haft den smertelige oplevelse i EF at høre fanatiske folk tale om, at det var for ringe, at EF ville yde hjælp af sine overskud, nej, vi skulle sandelig ikke fornede befolkningerne derude ved at tage noget af EFs overskud og dele ud. Som om ikke en stakkels mor med sultne børn var ligeglad med, om hun fik det af EFs overskud eller hun fik det ved, at folk frivilligt gav noget ud af god vilje osv. Sådan noget rent ud sagt nederdrægtigt hykleri, ideologisk hykleri. I stedet for at erkende, hvordan situationen er, og sige: her er nogle mennesker, der sulter, hvad skal de have? – de skal have mad.

Jeg ved godt, det ikke er så ligetil at få den bragt derud i den rigtige form, at få den fordelt, at sørge for, at den ikke bliver brugt i korrupsion og til at tjene penge på, men når frem til dem, der sulter. Det er et kæmpeproblem, som jeg nok skal lade være med at sige at jeg kan løse, men jeg vil blive ved med at fremhæve, at når vi år for år må se, at sulten vokser i de lande, som vi prøver at hjælpe mere og mere, så er der noget grundlæggende galt i den måde, man har grebet det an på. Men det er ikke det, vi skal ændre i dag, nu skal vi bare sørge for i hvert fald ikke at gøre skade og forringe noget, som er i gang i forvejen.

Bistanden skal altså klart gå til dem, der lider mest nød, men vi må også sige, at når det er os, der yder, så er det altså også os, der bestemmer, hvordan den bistand skal gives. Vi kan naturligvis lytte til, hvad lokale folk siger, men man skal forstå, at mange af dem, der lokalt er repræsentanter, bestemmer ikke taler på folkets vegne. De har ophøjet sig selv til at være diktatorer i de lande, som de repræsenterer, men de taler i deres egen prestiges interesse, de taler for deres egen magtpolitiske interesse og ikke på befolkningens vegne. Derfor skal vi ganske klart selv

sige, hvordan vi ønsker at hjælpen skal ydes, når det er bistand, det drejer sig om.

Det ligger selvfølgelig anderledes, når talen er om samarbejde. Samarbejde må naturligvis være mellem to parter, der hver for sig fremlægger deres synspunkter om, hvordan det mest fordelagtigt kan ske. Her må der tages hensyn til begge sider.

Men også her ved jeg af sørgelig erfaring fra EF, hvor svært det er at få klarhed om de synspunkter, man har i u-landene. Jeg husker specielt en Lomékonference, hvor en række politikere fra disse lande var sammen med politikere fra vore lande, og hvor man så stærkt understregede – hver eneste taler sagde det –: det er ikke staternes indsats, vi vil have, nej, vi vil have private virksomheder. All right, sagde vi andre, det er helt i orden, men vil I så garantere os, at disse private virksomheder ikke bliver nationaliseret, den dag I skifter styreform derude? Nej, ikke tale om, det skulle vi ikke blande os i, det var for groft, at vi ville blande os. Så siger jeg: men så får I jo ikke de private virksomheder; hvis ikke I kan garantere dem, hvis de bliver nationaliseret, at de i henhold til gældende internationale retsregler vil få fuld erstatning osv., får I ikke de private virksomheder. Men det ville de ikke høre om, det var et groft indgreb, og vi har jo haft sørgelige eksempler på, hvad det har ført til.

Her er det altså en ideologisk forblindethed, en blind national stolthed, en fuldkommen misforstået national stolthed, som stiller sig i vejen for, at disse lande på helt naturlig vis kunne få afhjulpet deres behov for investeringer.

Jeg vil stærkt fremhæve de resultater, som EF har opnået, ikke mindst inden for Lomé-samarbejdet. Det er faktisk bemærkelsesværdigt, at det har været muligt at skabe det gode forhold ad den vej. Jeg skal ikke bruge mange ord på det, men blot sige, at regeringen selvfølgelig er fuldstændig klar over, at hver krone, der bruges over EF, her som på en række andre felter er betydelig bedre anvendt, end om den bruges næsten på nogen som helst andre måder, og i hvert fald utvivlsomt bedre end mange af kronerne, der bruges via FNs forskellige organisationer.

Jeg håber, at regeringen vil stå meget fast på at støtte direkte og indirekte de bestræbelser, som EF udfolder.